

Næringsgrene hos os. Det ligger langt nærmere for vor Befolkning at beskæftige sig med Skibs fart og Fiskeri end med Industri. Den store Industri har egentlig ikke hjemme hos os. Den kan her kun opretholdes ved kunstig Beskyttelse paa en stor Del af, ja næsten paa alle Landets Borgeres Befordring. Lad os anvende en Del af det, vi kunne spare derved, til Havnearbejde og til at udbille de for os naturlige Næringsgrene, som jeg anser baade Skibsfart og Fiskeri for at være, og Skibsfarten er jo ikke alene i og for sig en Næring, men den bidrager til at fremme Handelen og er ogsaa til stor Fordel for Agerbruget — kort sagt, det Gne griber saaledes ind i det Andet, at jeg ikke fortaar rettere, end at det at udbille vor Skibsfart vil være det Samme som at udbille vore fleste naturlige Hjælpefilber, hjælpe det hele Land paa Gode paa en efter vore Forhold naturlig Maade. Derfor er det min Mening, at denne Sag, hvor umoden den end forøvrigt kan være, fortjener at overveies, fordi Tanken deri kan være god, men det er vistnok en uheldig Maade, hvorpaa den søges udført; det tror jeg Alle kunne være enige om. Derfor anbefaler jeg at lade dette Lovforslag gaa videre og at gjøre det til Gjenstand for en alvorlig og grundig Behandling og se, om der paa anden Maade kan komme noget Fornuftigt ud deraf, thi jeg kan ikke friggjøre mig for den Anskuelse, at Skibsfart og Fiskeri hos os staa tilbage i Forhold til vor Veliggenhed, og det er de to Næringsgrene, vi fornemlig heresterdags skulle fæste vor Opmærksomhed paa og støtte og søge fremmede.

Th. Christensen: Den ærede foregaaende Taler har jo allerede henholdt sig til den Plan, vi alle kjende, nemlig Ingenieur Glæzners Plan. De ærede Forslagsstillere ville vistnok ogsaa erkjende og ere vel ogsaa gaaede ud fra som Noget, der er givet i Forveien, at et Forslag af den Betydning og det Omfang, som dette Forslag har, ikke godt kan fremmes, uden at det knytter sig til en i Forveien foreliggende Plan. Da vi nu kjende Planen og ogsaa kjende, hvad Forslaget indeholder, ønsker jeg, ligesom den ærede foregaaende Taler, at udtale mig lidt derom. Jeg skal indrømme, at saavel Forslaget som Planen have den Egenkab, at de ved den første almindelige Betragtning deraf maa kunne gjøre et ret gunstigt, ja maaste endogsaa fordelagtigt Indtryk paa Læseren. Det er nemlig ikke urigtigt, hvad Forslagsstilleren, det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup), udtalte ved Fore-

læggelsen af Lovforslaget, at man her fik en Havn og Kanal for det samme Beløb, som er kalkuleret for en Havn ved Harboøre alene, og at Anlægget af en Havn ved Harboøre er kalkuleret til et Beløb, der er 1½ Gang saa høit som det, der forlanges her for hele Anlægget, og det er heller ikke ganske urigtigt, hvad den ærede Konstruktør af Planen har udtalt i sin Motivering, at en Havn paa Vestkysten vil blive af stor — han kalder det uvrderlig — Nytte, ligesom jo ogsaa de ærede Forslagsstillere selv ville kunne være en betydelig Anbefaling for Forslaget; thi Ingen vil jo betvivle, at de med den største Nøiagtighed og Grundighed have undersøgt denne Sag, før de paatog sig at være dens Tolk. Dette skønne Billede, som jeg mener man saaledes har Grund til at kunne faae ved en almindelig Betragtning af Sagen, har dog ikke for mig kunnet vedligeholde sig ganske ved at betragte Sagen noget mere i dens Enkeltheder. Jeg skal blandt disse nævne Planens Formaal med Hensyn til Bestemmelsen om Nødhavn. Allerede Veliggenheden forekommer mig valgt med lidt tvivlsom Omhu, og den vil ubetinget være det, hvis man da skulde gaa ud fra, at man altid skulde anlægge en Nødhavn paa det Sted, hvor de fleste Skibe forlise eller de fleste Strandinger foregaa, thi i saa Henseende har Dybet her i Sammerbugten ikke just mange Ulykker at opvise. Hvis man f. Ex. ser paa det Kort, der særlig fremstiller dette, vil man ikke her finde mange af de sorte Pletter, som ellers formørke den Søfarendes Vej. De ere navnlig hyppige en halv Snes Mil høiere mod Nord, oppe ved Skagen eller lige saa langt mod Syd, nede ved Harboøre, hvor de virkelig farlige Steder ere; men nu ville sandsynligvis hverken de ærede Forslagsstillere eller den høitærede Konstruktør af Planen henvise os til, at et Skib, naar det er i Havsnød paa et af de nævnte Steder, skal mande sig op og gaa de 10 Mil Syd eller Nord paa for at finde Frelse i Sammerbugtens Havn. De ville sandsynligvis henvise os til, at nu kommer Ruten til at gaa den Vej, Seiladsen vil finde Sted gennem Havn og Kanal, og den Fare, Skibsfarten hidtil har været underkastet paa andre Steder af Vestsjællands Kyst, vil da undgaas; de ville seile her igjennem, og Havnen vil da kunne blive deres Frelse. Saaledes vil det ogsaa i en Del Tilfælde gaa, men om man efter lidt noiere Overveielse just kan sige, at det vil blive de langt overbeievende Tilfælde, og om Havnen i det Hele som Nødhavn kan siges at blive anlagt paa det rette Sted, tvivler jeg Noget om. For det Første kan der kun